בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 7329/17

בג"ץ 9677/17

לפני:	כבוד השופט נ' הנדל כבוד השופט מ' מזוז כבוד השופטת י' וילנר
העותר:	יעקב אילוז
	נ ג ד
המשיבים בבג"ץ 7329/17:	1. מבקר המדינה ונציב תלונות הציבור 2. היועץ המשפטי לממשלה 3. אלון דוידי 4. טל טורן 5. עו"ד בני סעדון 6. עיריית שדרות 7. חברי מועצת עירית שדרות
המשיבים בבג"ץ 9677/17:	1. שר הפנים 2. עיריית אשדוד
	עתירות למתן צו על תנאי
תאריך הישיבה:	י"ט בתמוז התשע"ח (2.7.2018)
בשם העותר:	עו"ד אייל נון; עו"ד חגי וגנפלד
בשם המשיבים 1-2 בבג"ץ 7329/17 והמשיב 1 בבג"ץ 9677/17:	עו"ד שרון הואש-איגר
בשם המשיבים 3-6 בבג"ץ 7329/17:	עו"ד יעקב בורובסקי
בשם המשיבה 2 בבג"ץ 9677/17:	עו"ד בנימין סעדון

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. עניינן של שתי עתירות אלה בטענות העותר הנוגעות להליכים להפסקת כהונתו כגזבר עיריית שדרות (להלן: העירייה).

תמצית רקע והליכים

2. העותר שימש כגזבר עיריית שדרות החל מיוני 2012. בשלהי שנת 2015 פנה העותר בתלונה למבקר המדינה ונציב תלונות הציבור, בתוקף תפקידו כנציב תלונות הציבור (להלן: הנציב) וקבל על כי בעקבות פעולותיו לחשיפת מעשי שחיתות בעירייה הוחלט לזמנו לשימוע לפני פיטוריו. העותר ביקש כי הנציב יעניק לו "צו הגנה" בתוקף סמכותו לפי סעיף 45ג לחוק מבקר המדינה, תשי"ח-1958 [נוסח משולב], להלן: החוק, או חוק מבקר המדינה). לעותר ניתן צו הגנה זמני האוסר על העירייה לקיים את השימוע לקראת פיטורים ומורה לה לאפשר לעותר להמשיך במילוי תפקידו. בהמשך לכך התנהל בהסכמת הצדדים הליך גישור. משהליך זה לא עלה יפה, החלה בדיקה יסודית מטעם הנציב בתלונת העותר, אשר כללה בין היתר פגישות של צוות הבדיקה עם העותר ועם גורמי העירייה ועיון במסמכים שהומצאו על ידי שני הצדדים.

3. במהלך הבדיקה הועלו טענות הדדיות, מצד העותר ומצד גורמי העירייה, לפעולות לא תקינות של הצד האחר, ובדבר מערכת יחסים עכורה שהשתררה בעירייה עקב חילופי ההאשמות ונקיטה בצעדים שונים על ידי כל צד. יצוין כבר כאן, כי ממצאי הבדיקה העלו בין היתר כי גורמי העירייה הציפו את צוות הבדיקה מטעם הנציב בתלונות רבות נגד העותר, שחלקן נמצאו כתלונות סרק; ומאידך נמצא כי תלונות מסוימות שהועלו נגד העותר על שימוש לרעה בסמכותו נמצאו מוצדקות.

4. ביום 31.1.2017, עם סיום הבדיקה ובטרם מתן החלטה על ידי הנציב בבקשת העותר לצו הגנה קבוע, נשלח לצדדים דו"ח מפורט עם ממצאי הבדיקה, ולצדדים ניתנה האפשרות להתייחס לדו"ח ולשאלת הסעד המתחייב ממנו בטרם יכריע הנציב בבקשת העותר.

5. ביום 25.7.2017, לאחר קבלת התייחסויות הצדדים, ניתנה החלטת הנציב בתלונת העותר. ההחלטה כוללת סקירה מפורטת של ממצאי הבדיקה ומסקנותיה, ובין היתר נקבע שם כי -

> "העירייה לא הציגה לפני תשתית ראייתית מספקת לתמיכה בגרסתה לפיה זימונו של המתלונן לשימוע לפני פיטורים לא נבע ולו בחלקו מפניותיו ליאח"ה ומעמידתו כשומר סף נאמן אל מול מה שנחזה בעיניו כמעשים לא תקינים בעירייה...
>
> ככלל, ראוי כי עובד שהמעסיק מבקש לפטרו מפני שחשף מעשי שחיתות יישאר בתפקידו, ואולם לא תמיד אפשר לתת לחושף השחיתות את הסעד האמור. לעיתים יש בהשארתו בתפקידו כדי לפגוע בתפקוד התקין של הגוף הציבורי, ובמקרים אלה עלי לשקול סעדים אחרים...
>
> במקרה הנוכחי התרשמתי מיחסי העבודה העכורים בין הצדדים שאינם ניתנים לאיחוי...
>
> אדגיש, כי לא נעלמה מעיני תרומתה המשמעותית של העירייה למערכת יחסי העבודה העכורים בין הצדדים...
>
> עם זאת, התרשמתי כי גם למתלונן היה חלק ביחסי העבודה העכורים, וכי לפחות בחלק מהמקרים הוא נמנע, שלא בצדק, לעשות שימוש בסמכויותיו כגזבר באופן שלא אפשר לעיריית שדרות להתנהל מבלי לפגוע בתושבי העיר" (עמ' 17-18 להחלטה).

נוכח האמור, הורה הנציב, בתוקף סמכותו לפי סעיף 45ג לחוק, על מתן צו הגנה קבוע לעותר, ואולם הוא לא קיבל את בקשת העותר להורות על המשך העסקתו של העותר כגזבר העירייה, וזאת משמצא כי "תפקודה התקין של עיריית שדרות, לטובת העיר ותושביה, אינו מאפשר מתן צו המורה כי רו"ח אילוז ימשיך לכהן בתפקיד הגזבר". הצו שניתן קובע אפוא כי ככל שהעירייה תחליט אכן להפסיק את כהונתו של העותר כגזבר העירייה, תינתן לעותר האפשרות לבחור בין שתי חלופות: לכהן בתפקיד מנכ"ל איגוד ביוב שדרות שער הנגב וכן בתפקיד מנהל נכסים, היטלי השבחה וביטוח בעירייה, תוך קבלת פיצוי מיוחד בסך 300,000 ₪ ; או - לסיים את עבודתו בעירייה תוך קבלת פיצוי מיוחד בסך 650,000 ₪.

כן הורה הנציב להעביר עותק החלטתו זו ליועץ המשפטי לממשלה נוכח קביעתו כי היו הפרות של צו ההגנה הזמני מצד העירייה.

6. בעקבות החלטת הנציב התבקש העותר על ידי העירייה להודיע האם הוא מעוניין לקבל את התפקיד החלופי שנקבע בהחלטת הנציב, ומשמסר העותר שאינו מעוניין בכך, זומן העותר לשימוע לפני מועצת העירייה קודם להחלטתה באשר לפיטוריו. העותר פנה ביום 29.8.2017 לבית הדין האזורי לעבודה בתביעה ובבקשה לסעד זמני נגד קיום הליך השימוע והפיטורים. לאחר שני דיונים וישיבת גישור שלא צלחה דחה בית הדין לעבודה ביום 12.9.2017 את בקשת העותר לסעד זמני (פ"ה 53830-08-17). בסמוך לאחר מכן, ביום 17.9.2017 התקיים השימוע בעניינו של העותר ובסיומו החליטה מועצת העירייה, ברוב הנדרש בהתאם לחוק (שני שלישים מחברי המועצה), על פיטוריו של העותר. ביום 19.9.2017 הגיש העותר את עתירתו בבג"ץ 7329/17 נגד החלטת הנציב שלא להותיר אותו בתפקידו. בהמשך הגיש העותר הליך נוסף לבית הדין האזורי לעבודה לביטול החלטת המועצה לפטרו (פ"ה 8380-10-17).

כפי שנמסר, מצב הדברים נכון להיום הוא, כי במקום העותר מכהן זה מכבר גזבר חדש בעיריית שדרות, ובינתיים גם התקיים והסתיים הדיון בתביעה של העותר בבית הדין לעבודה והתיק ממתין לפסק דין. בנוסף, הוגשה על ידי העותר עתירה נוספת בבג"ץ 9677/17, אשר עוסקת אף היא בהפסקת כהונתו כגזבר, כפי שיפורט בהמשך הדברים.

7. זהו אפוא בתמצית רקע הדברים, ומכאן לשתי העתירות שבפנינו.

א. העתירה בבג"ץ 7329/17

8. בעתירתו זו תוקף העותר את החלטת הנציב שלא להעניק לו סעד של הותרתו בתפקידו כגזבר. בעתירתו טוען העותר, כי החלטת הנציב אינה סבירה "במבחן התוצאה"; כי הנציב שקל שיקולים זרים ולא איזן כראוי בין השיקולים הנוגעים לענין; וכי החלטת הנציב אינה מידתית וסבירה "ואף אינה חוקתית". ולצד זאת קובל העותר על כי היועץ המשפטי לממשלה (המשיב 2) לא הורה לפתוח בחקירה פלילית בגין הפרת צו ההגנה הזמני על ידי העירייה.

9. מנגד, בתגובה מטעם הנציב והיועץ המשפטי לממשלה נטען כי דין העתירה המופנית נגד החלטת הנציב להידחות על הסף נוכח הוראות החוק והפסיקה בדבר ההיקף המוגבל מאוד של הביקורת על החלטות הנציב. כן נטען כי דין העתירה להידחות גם לגופה באשר לא נפל כל פגם בטיפול בתלונתו של העותר ובהחלטת הנציב. ובאשר לסעד המבוקש נגד היועץ המשפטי לממשלה הובהר כי פניית הנציב לענין הפרת צו ההגנה הזמני מצויה בטיפול זה מכבר.

בדיון לפנינו חזרו הצדדים על עיקרי טענותיהם שבכתב.

10. לאחר בחינת הדברים אני סבור כי דין העתירה להידחות באשר היא אינה מגלה כל עילה להתערבות.

11. אשר להיקף הביקורת השיפוטית על החלטותיו וממצאיו של הנציב. סעיף 45 לחוק מבקר המדינה קובע כי -

> "45. (א) ...
> (ב) שום בית משפט לא ייזקק לבקשת סעד נגד החלטותיו וממצאיו של נציב תלונות הציבור בענין תלונה."

בית משפט זה נזקק לא פעם בעבר לשאלת גבולותיה של הביקורת השיפוטית על ממצאיו והחלטותיו של מבקר המדינה, לרבות בתפקידו כנציב תלונות הציבור. כך, בענין צור (בג"ץ 6825/06 צור נ' מבקר המדינה ונציב תלונות הציבור (24.6.09), קבע בית משפט זה, בהמשך לפסקי דין קודמים, את הדברים הבאים -

> "ככלל, הביקורת השיפוטית על החלטות מבקר המדינה הינה מצומצמת ביותר. במסגרת סמכותו של בית המשפט הגבוה לצדק, וכענין שבמדיניות שיפוטית ראויה, אין בית משפט זה נזקק דרך כלל לבירור מחודש של הנושאים שנדונו בביקורת המבקר, אלא מסתפק בפיקוח שיפוטי שנועד להבטיח שמירה על כללי היסוד של המשפט המינהלי בידי הגורם המבקר (בג"ץ 7805/00 רוני אלוני נ' מבקרת עיריית ירושלים, פ"ד נז(4) 577, 586 (2003))...
>
> ואמנם, בית משפט זה מפעיל ריסון רב בהתערבות בהחלטות המבקר (בג"ץ 5398/05 שלמה עקרי נ' נציבת

> תלונות הציבור על שופטים, פסקה 3 (18.7.2005); פרשת טרנר, שם, עמ' 8-787, 790-789; בג"ץ 898/98 תמיר נ' נציב תלונות הציבור (10.2.1998) (להלן - פרשת תמיר); בג"ץ 574/87 דרור נ' מבקר המדינה (25.11.1987)).
>
> ככל שהביקורת השיפוטית על פעולות והחלטות המבקר הינה מצומצמת, כך הביקורת על החלטותיו בתחום תלונות הציבור מוגבלת עוד יותר" (שם בפסקאות 23-24).

אכן, אין בהוראת סעיף 45(ב) לחוק מבקר המדינה, שהובאה לעיל, כדי להעניק חסינות להחלטות הנציב מפני סמכות הביקורת של בית משפט זה, המעוגנת בחוק יסוד: השפיטה, ואולם, כפי שהובהר בענין צור -

> "תוכנו של סעיף 45(ב) לחוק מבקר המדינה, גם אם אינו אוצר כוח לשלול ביקורת שיפוטית כלשהי על ההחלטה, בוודאי אוצל על מרחב הביקורת והיקפה. ואכן, מתחם ההתערבות השיפוטי הצר החל על פעולות המבקר דרך כלל, הינו צר במיוחד בענייני תלונות הציבור, והוא שמור למצבים חריגים ביותר, בהם נפל פסול קיצוני מובהק בהחלטת המבקר, המחייב את ביטולה או תיקונה על פי עקרונות יסוד של המשפט הציבורי" (שם בפסקה 24).

12. במקרה דנן לא מצאנו שנפל כל פגם בהחלטת הנציב, וכל שכן שאין לומר כי מדובר במקרה חריג ביותר, בו נפל "פסול קיצוני מובהק" בהחלטת הנציב המצדיק את התערבותנו.

13. תלונתו של העותר נבחנה ללא דיחוי באופן יסודי ומקיף ביותר, ולמעשה גם העותר לא חולק על כך. טרוניית העותר מתמקדת בסעד שהוענק לו, וליתר דיוק, בסעד שלא הוענק לו - הותרתו בתפקידו כגזבר. הטעם להחלטת הנציב לענין זה מבואר היטב בהחלטתו, ועיקרי הדברים הובאו לעיל.

14. אכן, כפי שגם הובהר בהחלטת הנציב, ככלל ראוי כי עובד שהמעסיק מבקש לפטרו בשל פעולותיו למניעת מעשי שחיתות או לחשיפתם, יישאר בתפקידו. ואולם, לא בכל מקרה סעד זה אפשרי או ראוי. החוק מחייב את הנציב לשקול לצד האינטרס הציבורי שבהותרת העובד במשרתו גם את השלכות החלטתו על "תפקודו הראוי של

הגוף שבו הוא עובד" (סעיף 45ג(א) סיפא), שגם זה אינטרס ציבורי חשוב (והשוו גם סעיף 3(א)(2) לחוק הגנה על עובדים (חשיפת עבירות ופגיעה בטוהר המידות או במינהל התקין), התשנ"ז-1997). לענין האיזון בין שני אינטרסים ציבוריים אלה יש משקל רב לשאלת התרומה של העובד לפגיעה בתפקוד התקין של הגוף הציבורי, כמו גם לשאלת המובהקות של השיקולים הפסולים שעמדו ביסוד הרצון לפטר את העובד.

במקרה דנן, כמצוין כבר לעיל, מצא הנציב כי בין העותר לעירייה נוצרו יחסי עבודה עכורים שאינם ניתנים לאיחוי, באופן שהמשך כהונתו של העותר כגזבר העירייה עלול לפגוע באופן חמור בתפקוד העירייה. וחשובה במיוחד לענייננו קביעת הנציב כי "גם למתלונן היה חלק ביחסי העבודה העכורים, וכי לפחות בחלק מהמקרים הוא נמנע, שלא בצדק, לעשות שימוש בסמכויותיו כגזבר באופן שלא אפשר לעיריית שדרות להתנהל מבלי לפגוע בתושבי העיר" (עמ' 18 להחלטה). יצוין כי גם בית הדין לעבודה עמד בהחלטתו המפורטת על דחיית בקשת העותר לסעד ביניים על הקשיים שהערים העותר במילוי תפקידו (פסקה 53 להחלטה).

15. אשר על כן אני סבור כי לא נפל פגם בהחלטת הנציב, וממילא דין העתירה להידחות.

ב. העתירה בבג"ץ 9677/17

16. עתירה נוספת זו של העותר עניינה בפניית העותר מיום 27.9.2017 לשר הפנים למינוי ועדה לפי סעיף 171(ג1) לפקודת העיריות [נוסח חדש] (להלן: הפקודה או פקודת העיריות) לדון בפיטוריו. במענה מטעם מנכ"ל משרד הפנים, לו הואצלה סמכות השר, נדחתה בקשת העותר בנימוק שנושא הפסקת העסקתו של העותר כגזבר עיריית שדרות עמד במוקד בחינה מדוקדקת על ידי מבקר המדינה ונציב תלונות הציבור, וממשיך לעמוד במוקד של הליכים משפטיים תלויים ועומדים בפני בית הדין לעבודה ובפני בג"ץ. לטענת העותר בעתירתו, החוק מקים לו זכות פניה לוועדה שלפי סעיף 171(ג1) לפקודה (להלן: הוועדה המקצועית), וממילא מוטלת חובה על שר הפנים למנות את הוועדה על מנת שזו תדון בפנייתו, וכי בסירובו למנות את הוועדה נמנע שר הפנים ממילוי חובתו החוקית.

17. בתגובה לעתירה מטעם שר הפנים צוין כי לא קיימת ועדה מקצועית קבועה אלא מדובר בגוף המוקם אד-הוק בהתאם לצורך, וכי בעניינו של העותר לא נמצא מקום למנות ועדה מאחר ושאלת פיטוריו נבחנה כבר במספר ערכאות, ועל כן אין מקום

ותכלית לפתיחה בהליך בירור נוסף על ידי מינוי ועדה מקצועית לדון בענייננו. לענין זה הודגש גם כי ההליך בבית הדין לעבודה העוסק בפיטוריו של העותר מצוי בעיצומו, ואין כל הצדקה שמספר גופים יידרשו במקביל לאותו נושא ממש.

18. סעיף 171 לפקודת העיריות, שעניינו בהליך והתנאים לפיטורי עובדים בכירים בעירייה (המנכ"ל, היועץ המשפטי, מהנדס העירייה, הגזבר והמבקר) קובע לענייננו כדלהלן:

> 171. (א) ...
>
> (ב) (1) לא יפוטר היועץ המשפטי לעירייה או מהנדס העירייה, שהוא עובד העירייה, או הגזבר, אלא לפי המלצת ראש העיריה ובאישור המועצה ברוב של שני שלישים מחבריה, לאחר שניתנה הודעה כדין לכל חברי המועצה שדבר הפיטורים יידון באותה ישיבה;
>
> (2) ...
>
> (ג) לא תתקבל במועצה החלטה לפיטוריו של מבקר העיריה, מהנדס העירייה, הגזבר או היועץ המשפטי לעירייה אלא לאחר שניתנה להם זכות לשאת לפני המועצה את דברם בענין הפיטורים.
>
> (ג1) (1) החליטה המועצה לפטר גזבר כאמור בסעיף קטן (ב)(1) וסבר הגזבר כי ההחלטה לפטרו התבססה על טעמים שאינם ענייניים, רשאי הוא לפנות לוועדה שימנה השר לענין סעיף קטן זה בבקשה לבחון את החלטת המועצה; בוועדה יהיו חברים נציגי השר ונציגי שר האוצר שימנו השרים מבין עובדי משרדיהם, ושמספרם ייקבע בידי השר; נוכחה הועדה לאחר שנתנה הזדמנות לראש העיריה להשמיע את טענותיו, שהחלטת המועצה אינה נובעת משיקולים ענייניים, רשאית היא לבטל את החלטת המועצה;
>
> (2) ..."

19. אכן, לגזבר אשר פוטר על ידי מועצת העירייה עומדת זכות לפנות לוועדה המקצועית שלפי סעיף 171(ג1) לפקודת העיריות, אם הוא סבור שההחלטה בענייננו יסודה ב"טעמים שאינם ענייניים". ואולם מימושה של זכות זו כפוף לכך שהפניה להפעלת הליך זה נעשתה בשלב הנכון. אבהיר.

20. הליך פיטוריו של העותר החל עוד בנובמבר 2015 כאשר זומן לשימוע בפני מועצת העירייה בהתאם להוראת סעיף 171(ג) לפקודה. עקב כך, כמפורט לעיל, פנה העותר לנציב והתקיים בעניינו בירור ממושך, מקיף ויסודי, והחלטת הנציב ניתנה ביום 25.7.2017. בעקבות החלטת הנציב, ולאחר שהעותר דחה את ההצעה לכהן בתפקיד החלופי שנקבע בהחלטת הנציב, הוא זומן שוב לשימוע בפני מועצת העירייה. בשלב זה פנה העותר לבית הדין האזורי לעבודה בתביעה ובבקשה לסעד זמני למניעת הליך השימוע והפיטורים. בית הדין דחה את בקשתו לסעד זמני, ובהמשך לכך התקיים השימוע בעניינו של העותר והוחלט על פיטוריו.

זה היה אפוא השלב בו עמדה לעותר האפשרות לממש את זכותו שלפי סעיף 171(ג1) לפקודת העיריות לבירור טעמי פיטוריו בפני הוועדה המקצועית. אלא שהעותר לא עשה כן ובחר לפנות בעתירה לבג"ץ להותרתו בתפקידו ובמקביל אף הגיש הליך נוסף לבית הדין לעבודה לביטול החלטת המועצה לפטרו, אשר עדיין תלוי ועומד וממתין לפסק דין, ורק לאחר מכן פנה כאמור לשר הפנים למינוי הוועדה המקצועית - הכל כמפורט כבר לעיל.

21. בנסיבות אלה, כאשר העותר בחר במסלול של נקיטת הליכים משפטיים בערכאות, בפניותיו לבג"ץ ולבית הדין לעבודה, שכולם סובבים סביב ההחלטה לפטרו מתפקידו כגזבר המועצה, יש לראותו כמי שוויתר על זכותו שענין פיטוריו ייבחן על ידי הוועדה המקצועית, ואין מקום לאפשר לו לנקוט במקביל גם בהליך בפני הוועדה המקצועית, בבחינת "טוֹב אֲשֶׁר תֹּאֲחֹז בָּזֶה וְגַם מִזֶּה אַל תַּנַּח אֶת יָדֶךָ" (קהלת ז, יח).

ודוק - אין מדובר רק בשיקול מעשי לפיו אין הצדקה שמספר גופים יידרשו במקביל לאותו נושא ממש (דבר העלול להוביל גם להחלטות סותרות), אלא מדובר כאמור בסדר הנכון של הליכי ביקורת על החלטות של גופים מינהליים. הליך הבחינה בוועדה המקצועית של פיטורי גזבר היא בגדר הליך ביקורת מינהלי-פנים שלטוני, אשר מטבעו הוא קודם בזמן להליך של ביקורת שיפוטית על ידי בתי המשפט המוסמכים. משבחר העותר שלא למצות את זכותו להליך הביקורת המינהלי בוועדה המקצועית בטרם פנה לערכאות, יש לראותו כאמור כמי שוויתר על זכות זו, ומכל מקום, אין הוא רשאי עוד לחזור ולפנות לוועדה המקצועית משעניינו תלוי ועומד בערכאות משפטיות. ברור בעליל כי משהובא נושא פיטוריו של גזבר עירייה בפני ערכאה שיפוטית, אין עוד בידי גוף מינהלי לקבוע ממצאים או ליתן הוראות העומדות בסתירה להכרעה שיפוטית.

למען הסר ספק אדגיש כי האמור לעיל מתייחס להליכים המשפטיים שנקט העותר בערכאות ולא לפנייתו בתלונה לנציב, פניה שאין בה למנוע ממנו מיצוי כל זכות או סעד חוקי "שהוא זכאי להם" (סעיף 45(א)(2) לחוק מבקר המדינה), לרבות פניה לוועדה המקצועית.

22. להשלמת התמונה אציין כי הוראת סעיף 171(ג1) נוספה לפקודת העיריות במסגרת "חוק ההסדרים" לשנת 2004 כדי להגביר את הפיקוח של השלטון המרכזי על השלטון המקומי לענין פיטורי גזבר, ובהתאם לכך הוועדה המקצועית מורכבת מנציגי שר הפנים ונציגי שר האוצר מבין עובדי משרדיהם (ה"ח התשס"ד 51, 64), וכאשר לצד ההוראה בסעיף 171(ג1)(1) שתכליתה להגן על גזבר מפני פיטורים משיקולים לא ענייניים נחקקה גם הוראת סעיף 171(ג1)(2) שתכליתה להביא לסיום כהונתו של גזבר שאינו ממלא תפקידו כיאות ביוזמת הוועדה עצמה או ביוזמת ראש העירייה -

> "(2) הועדה האמורה בפסקה (1) רשאית, מיזמתה או לבקשת ראש העיריה, לבדוק האם פעל גזבר שלא בהתאם להוראות פקודה זו או להוראות כל דין; מצאה הועדה כי גזבר פעל כאמור, רשאית היא, לאחר שנתנה לגזבר הזדמנות להשמיע את טענותיו, להמליץ לפני מועצת העיריה לפטר את הגזבר; ראש העיריה יכנס, בתוך 14 ימים מיום קבלת המלצת הועדה כאמור, ישיבת מועצה לענין פיטוריו של הגזבר, שבה תינתן לגזבר הזדמנות להשמיע את טענותיו; החלטת המועצה לפיטוריו של הגזבר לפי פסקה זו תתקבל, על אף הוראות סעיף קטן (ב)(1), ברוב של חברי המועצה הנוכחים באותה ישיבה; לא החליטה המועצה על פיטוריו של הגזבר, רשאי השר להורות על פיטוריו לאחר ששקל את החלטת המועצה."

22. אשר על כן אני סבור כי יש לדחות אף את עתירתו זו של העותר.

23. סוף דבר: דין שתי העתירות להידחות תוך חיוב העותר בהוצאות משיבי המדינה בשתי העתירות בסך כולל של 7,500 ₪.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט מ' מזוז.

ניתן היום, כ"ו בתמוז התשע"ח (9.7.2018).

ש ו פ ט ש ו פ ט ש ו פ ט ת